

(Sprawa C-629/10)

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Administrative Court) — Wykładnia art. 5, 6 i 7 rozporządzenia (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiającego wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylającego rozporządzenie (EWG) nr 295/91 (Dz.U. L 46, s. 1) — Prawo do odszkodowania w przypadku opóźnienia — Skutki wyroku Trybunału z dnia 19 listopada 2009 r. w sprawach połączonych C-402/07 i C-432/07 *Sturgeon*

Sentencja

- Wykładni art. 5–7 rozporządzenia (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiającego wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylającego rozporządzenie (EWG) nr 295/91, należy dokonywać w ten sposób, że pasażerem opóźnionych lotów przysługuje prawo do odszkodowania na mocy tego rozporządzenia w sytuacji, gdy z powodu tych lotów ponoszą oni stratę czasu wynoszącą co najmniej trzy godziny, czyli gdy docierają do swojego miejsca docelowego co najmniej trzy godziny po pierwotnie przewidzianej przez przewoźnika lotniczego godzinie przylotu. Takie opóźnienie nie daje jednak pasażerom prawa do odszkodowania, jeżeli przewoźnik lotniczy jest w stanie dowieść, iż duże opóźnienie lotu jest spowodowane zaistnieniem nadzwyczajnych okoliczności, których nie można było uniknąć pomimo podjęcia wszelkich racjonalnych środków, to jest okoliczności, które pozostają poza zakresem skutecznej kontroli przewoźnika lotniczego.
- Analiza pytań prejudycjalnych nie wykazała istnienia żadnej okoliczności mogącej mieć wpływ na ważność art. 5–7 rozporządzenia nr 261/2004.

⁽¹⁾ Dz.U. C 72 z 5.3.2011.
Dz.U. C 89 z 19.3.2011.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 25 października 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof — Niemcy) — Folien Fischer AG, Fofitec AG przeciwko Ritrama SpA

(Sprawa C-133/11) ⁽¹⁾

(Przestrzeń wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości — Jurysdykcja w sprawach cywilnych i handlowych — Jurysdykcja szczególna w przypadku odpowiedzialności z tytułu czynu niedozwolonego lub czynu podobnego do czynu niedozwolonego — Powództwo o ustalenie nieistnienia stosunku prawnego lub prawa („negative Feststellungsklage”) — Prawo domniemanego sprawcy zdarzenia wywołującego szkodę do pozwania potencjalnego poszkodowanego przed sąd miejsca, w którym zdarzenie rzekomo nastąpiło lub może nastąpić, w celu ustalenia nieistnienia odpowiedzialności z tytułu czynu niedozwolonego)

(2012/C 399/05)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Folien Fischer AG, Fofitec AG

Strona pozwana: RITRAMA SpA

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Bundesgerichtshof — Wykładnia art. 5 pkt 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (Dz.U. L 12, s. 1) — Jurysdykcja szczególna w przypadku odpowiedzialności z tytułu czynu niedozwolonego lub czynu podobnego do czynu niedozwolonego — Powództwo o ustalenie nieistnienia stosunku prawnego lub prawa (negative Feststellungsklage) — Prawo sprawcy zdarzenia wywołującego szkodę do pozwania poszkodowanego przed sąd miejsca, w którym zdarzenie nastąpiło lub może nastąpić, w celu stwierdzenia nieistnienia odpowiedzialności z tytułu czynu niedozwolonego

Sentencja

Artykuł 5 pkt 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych należy interpretować w ten sposób, że powództwo o ustalenie nieistnienia stosunku prawnego lub prawa zmierzające do stwierdzenia braku odpowiedzialności z tytułu czynu niedozwolonego lub czynu podobnego do czynu niedozwolonego jest objęte zakresem stosowania tego przepisu.

⁽¹⁾ Dz.U. C 204 z 9.7.2011.

Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 25 października 2012 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Francuskiej

(Sprawa C-164/11) ⁽¹⁾

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa 2003/96/WE — Opodatkowanie produktów energetycznych i energii elektrycznej — Brak transpozycji w wyznaczonym terminie)

(2012/C 399/06)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciel: W. Mölls, pełnomocnik)

Strona pozwana: Republika Francuska (przedstawiciele: G. de Bergues i N. Rouam, pełnomocnicy)

Interwenient popierający stronę pozwaną: Królestwo Hiszpanii (przedstawiciel: S. Centeno Huerta, pełnomocnik)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Brak ustanowienia, w przewidzianym terminie, przepisów niezbędnych do dostosowania systemu opodatkowania energii elektrycznej do przepisów dyrektywy Rady 2003/96/WE z dnia 27 października 2003 r. w sprawie restrukturyzacji wspólnotowych przepisów ramowych dotyczących opodatkowania produktów energetycznych i energii elektrycznej (Dz.U. L 283, s. 51) — Stosowanie stawki jednolitej po upływie okresu przejściowego

Sentencja

- 1) Nie ustanawiając przepisów niezbędnych do dostosowania systemu opodatkowania energii elektrycznej do przepisów dyrektywy Rady 2003/96/WE z dnia 27 października 2003 r. w sprawie restrukturyzacji wspólnotowych przepisów ramowych dotyczących opodatkowania produktów energetycznych i energii elektrycznej mimo upływu okresu przejściowego przewidzianego w jej art. 18 ust. 10 akapit drugi, Republika Francuska uchybiła zobowiązaniom, której na niej ciąży na mocy tej dyrektywy.
- 2) Republika Francuska zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 186 z 25.6.2011.

Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 25 października 2012 (wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożone przez Förvaltningsrätten i Falun — Szwecja) — Daimler AG (C-318/11), Widex A/S (C-319/11) przeciwko Skatteverket

(Sprawy połączone C-318/11 i C-319/11) (¹)

(Wspólny system podatku od wartości dodanej — Dyrektywa 2006/112/WE — Artykuły 170 i 171 — Ósma dyrektywa VAT — Artykuł 1 — Dyrektywa 2008/9/WE — Artykuł 3 lit. a) — Zasady zwrotu podatku od wartości dodanej podatnikom niemającym siedziby na terytorium kraju — Podatnik mający siedzibę w państwie członkowskim i wykonujący w innym państwie członkowskim jedynie działalność w zakresie testów technicznych lub badań)

(2012/C 399/07)

Język postępowania: szwedzki

Sąd odsyłający

Förvaltningsrätten i Falun

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Daimler AG (C-318/11), Widex A/S (C-319/11)

Strona pozwana: Skatteverket

Przedmiot

(Sprawa C-318/11)

Wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Förvaltningsrätten i Falun — Wykładnia art. 170 i 171 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. L 347, s. 1), art. 1 i 2 ósmej dyrektywy Rady 79/1072/EWG z dnia 6 grudnia 1979 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do podatków obrotowych — warunki zwrotu podatku od wartości

dodanej podatnikom niemającym siedziby na terytorium kraju (Dz.U. L 331, s. 11), a także art. 2, 3 i 5 dyrektywy Rady 2008/9/WE z dnia 12 lutego 2008 r. określającej szczegółowe zasady zwrotu podatku od wartości dodanej, przewidzianego w dyrektywie 2006/112/WE, podatnikom niemającym siedziby w państwie członkowskim zwrotu, lecz mającym siedzibę w innym państwie członkowskim (Dz.U. L 44, s. 23) — Producent pojazdów samochodowych mający siedzibę w państwie członkowskim A, który nabył określone usługi w państwie członkowskim B w celu przeprowadzania w nim, za pośrednictwem spółki zależnej mającej siedzibę w tym państwie członkowskim, testów wytrzymałości wytwarzanych przez niego pojazdów w warunkach zimowych, w perspektywie ich sprzedaży w państwie członkowskim A — Spółka zależna należąca w 100 % do producenta pojazdów samochodowych, której podstawowym celem działalności jest udostępnianie spółce dominującej lokali, torów do testów oraz świadczenie usług związanych z przeprowadzaniem testów w państwie członkowskim B, koniecznych dla działalności gospodarczej wykonywanej przez spółkę dominującą w państwie członkowskim jej siedziby — Kwestia istnienia stałego miejsca prowadzenia działalności gospodarczej przez producenta pojazdów samochodowych w państwie członkowskim B

(Sprawa C-319/11)

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Förvaltningsrätten i Falun — Wykładnia art. 170 i 171 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. L 347, s. 1) oraz art. 1 i 2 ósmej dyrektywy Rady 79/1072/EWG z dnia 6 grudnia 1979 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do podatków obrotowych — warunki zwrotu podatku od wartości dodanej podatnikom niemającym siedziby na terytorium kraju (Dz.U. L 331, s. 11) — Spółka produkująca aparaty do korekty słuchu mająca siedzibę w państwie członkowskim A, która nabyła w państwie członkowskim B towary i usługi do celów działalności jej centrum badawczego w dziedzinie audiologii znajdującego się w tym państwie członkowskim, i którego personel jest zatrudniony przez tę spółkę — Kwestia istnienia stałego miejsca prowadzenia działalności gospodarczej przez spółkę produkującą aparaty do korekty słuchu w państwie członkowskim B

Sentencja

- 1) Podatnika podatku od wartości dodanej mającego siedzibę w państwie członkowskim i przeprowadzającego w innym państwie członkowskim jedynie testy techniczne lub prace badawcze z wyłączeniem transakcji podlegających opodatkowaniu nie można uważać za mającego w tym innym państwie „stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej, z którego dokonywane są transakcje gospodarcze” w rozumieniu art. 1 ósmej dyrektywy 79/1072/EWG Rady z dnia 6 grudnia 1979 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do podatków obrotowych — warunki zwrotu podatku od wartości dodanej podatnikom niemającym siedziby na terytorium kraju, zmienionej dyrektywą Rady 2006/98/WE z dnia 20 listopada 2006 r., i art. 3 lit. a) dyrektywy Rady 2008/9/WE z dnia 12 lutego 2008 r. określającej szczegółowe zasady zwrotu podatku od wartości dodanej, przewidzianego w dyrektywie 2006/112/WE, podatnikom niemającym siedziby w państwie członkowskim zwrotu, lecz mającym siedzibę w innym państwie członkowskim.